

Κουλτουριάρης Γράφει η Φλώρα Γουγουλιά

Καθόταν μόνη σ' ένα τραπέζι του γωνιακού καφέ διαβάζοντας «Το κορίτσι με το σκουλαρίκι». Στο εξώφυλλο το κορίτσι από τον διάσημο πίνακα του ζωγράφου χαμογελούσε αινιγματικά. Την παρακολουθούσε ώρα καθώς κάπνιζε και απολάμβανε με μικρές γουλιές τον καφέ της. Μαύρο κολλητό παντελόνι και κοντό μπλουζάκι που άφηνε να φαίνεται το μικρό τατουάζ στη μέση της. Μάζεψε τα κουράγια του και στάθηκε μπροστά της. Εκείνη σήκωσε τα μάτια από το βιβλίο και πριν προλάβει να τον ρωτήσει τι θέλει άκουσε την δική του ερώτηση

«Σας αρέσει ο Βρεμέερ»;

-Όχι, καπουτσίνο πίνω... Είπε αυτή νομίζοντας ότι της έλεγε για είδος καφέ ή κάτι άλλο.

-Δεν καταλάβατε για τον πίνακα λέω του βιβλίου που κρατάτε... Σας αρέσει ο ζωγράφος;

-Να σας πω... εγώ δεν τον έχω δει ποτέ μου ...Το βιβλίο μου το έδωσε μια φίλη μου γιατί είναι ερωτικό και ξέρει ότι μου αρέσουν αυτά...

-Αν μου επιτρέπεται, είπε και χωρίς να περιμένει απάντηση στρογγυλοκάθισε, «Το κορίτσι με το σκουλαρίκι» και η «Γαλατού» είναι τα πιο διάσημα πορτραίτα του...

Εκείνη δεν έδινε δεκάρα τσακιστή ούτε για το κορίτσι ούτε για τη γαλατού ούτε για τον ζωγράφο που το όνομα του έμοιαζε με μάρκα καφέ, αλλά το παλληκάρι ήταν μια χαρά... Ψηλός, γυμνασμένος, πρόσωπο φεγγάρι, ίδιος σταρ του Χόλυγουντ, ρούχα μαρκάτα, κολόνια ακριβή... Γι' αυτό έκανε το κορόιδο που μπαστακώθηκε στο τραπέζι της..

-Ουκ επ' άρτω μόνο ζήσεται άνθρωπος... Μονολόγησε εκείνος δυνατά...

-Ουκ δε λέτε τίποτα... είπε εκείνη συμφωνώντας κι επαυξάνοντας... έχουμε καλομάθει, και το ζαμπονάκι μας το θέλουμε, και την πίτσα μας θα την φάμε και τη βρόμικο θα το φάμε μια φορά τη βδομάδα...

-Για την τέχνη λέω ...πόσο αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής είναι... Μερικά πράγματα με συναρπάζουν, όπως για παράδειγμα στην προσωπογραφία της Γερτρούδης Στάιν του Πικάσο, όπου η μνημειακή κατασκευή και η γεωμετρικότητα των σχημάτων μαρτυρούν την επίδραση του Σεζάν...

Τα γουρλωμένα της μάτια αναζήτησαν απεγνωσμένα τον σερβιτόρο και του ζήτησε νερό..

-Για Τον Πικάσο και τον Στάιν δεν ξέρω... αλλά για την τέχνη... της βγάζω το καπέλο... Το θέμα είναι να κάνεις τη σωστή επιλογή την σωστή στιγμή. Εγώ φίλε μου κατάλαβα ότι το ψωμί είναι στα νύχια... Είμαι καλλιτέχνης... Έμαθα το γαλλικό, το μόνιμο και το ημιμόνιμο μανικιούρ πριν γεμίσει ο τόπος μανικιουρίστες..Μιλάμε πελατεία με ραντεβού σε σπίτια, ζεστό χρήμα κι αφορολόγητο... Μένω μόνη μου σε ένα δυαράκι κι έχω το κεφάλι μου ήσυχο... και μια και τα λέμε, Μαρκέλλα με λένε... πάρε και την κάρτα μου αν έχεις καμιά γνωστή που ενδιαφέρεται...

-Χαίρομαι που σε γνωρίζω Μαρκέλλα... παράλειψη που δεν συστήθηκα... Κωνσταντίνος! Αν έχεις χρόνο και διάθεση θα μου έκανε μεγάλη χαρά να ξαναβρεθούμε....

-Κανένα πρόβλημα... είμαι ανοιχτή σε όλα.. πάρε τηλέφωνο αλλά μη μου κουβαλήσεις και τίποτα γαλατούδες ούτε τους άλλους τους γνωστούς σου... άσε να γνωριστούμε εμείς πρώτα... και παίρνοντας την τσάντα της βγήκε από το καφέ.

Το κείμενο δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ της Λάρισας την 1η Φλεβάρη 2019 και στο Blog του Δημήτρη Ζ. Γουγουλιά.